



Matic Irman Kolar

Za nami je še eno uspešno šolsko leto. Delček svoje ustvarjalnosti smo 13. junija s plesom, pesmijo in besedo pokazali tudi staršem na zaključni prireditvi, po kateri smo se vsi lahko posladkali s palačinkami, lizikami in sokom. Izkupiček denarja pa smo zopet namenili Šolskemu skladu.

Ustvarjalci spletnega časopisa vsem želimo prijetne in sproščene počitnice.

Dogajalo se je ...

Koroška – zaključna ekskurzija šestošolcev

V četrtek, 8. junija, smo se učenci šestih razredov odpravili na zaključno ekskurzijo na Koroško; najprej v Kotlje k Prežihovi bajti, nato v podzemlje Pece – v Mežico, kjer smo se podali v rudniške rove.

Zjutraj smo se ob 8.20 zbrali pred športno dvorano, kjer smo si razdelili malico in malo poklepetali. Odhod je bil predviden ob 8.30. Na poti do Kotelj smo na avtobusu sproščeno klepetali, nekateri pa tudi spali. Ob prihodu na destinacijo nas je šofer odložil na parkirišču, od tam pa smo se po kratki poti sprehodili do Prežihove bajte. Tam nas je pričakala gospa, ki nas je lepo sprejela in nas seznanila z življenjem Prežihovega Voranca, od krajev, v katerih je živel, pa tudi o njegovem pisateljskem ustvarjanju. Predstavila nam je tudi notranjost hiše, v kateri so živeli Prežihovi in je zdaj urejena v muzej. Nato smo si notranjost hiše ogledali še sami.

Po ogledu hiše smo se usedli na klopi in pojedli malico. Na poti do avtobusa smo se ustavili še pri spomeniku Lovra Kuharja – Prežihovega Voranca in se fotografirali.



Naša pot se je nadaljevala do Mežice, kjer smo se podali v rudniške rove. Tam nam je vodič dal osnovna navodila, potem pa smo odložili nahrbtnike v sobo in vzeli čelade. Nekateri so dobili majhne lučke za v vlakec. V enem vagončku nas je bilo osem. Vožnja z vlakcem se nam je zaradi nepredvidenih ovinkov in občutka hitre vožnje vsem zdela zelo zabavna. V rudniku je kaj videti. Tam je veliko točk, mi pa smo si ogledali 18 najpomembnejših. Med hojo nam je vodič razkazoval poti, delo in napredek med leti. Bilo je zelo zanimivo. Slišali smo celo znamenitega škrate, ki živi v tunelih rudnika.



Ko smo zopet prišli do vlakca, smo se vkrcali v vagone in se odpravili nazaj na površje. Tam smo si lahko kupili spominke in si privoščili sladoled. Malo smo se spočili in se pozabavali na igralih in v labirintu.

Pot proti Mozirju je bila dolga, ampak zabavna. Na avtobusu smo se pogovarjali in igrali igre ter si ogledovali pokrajino, skozi katero smo se vozili. Prihod v Mozirje je bil okoli treh popoldan.

Na izletu smo se naučili veliko novega.

Nal Napotnik, 6. b

Gorenjska – zaključna ekskurzija sedmošolcev

V četrtek, 8. 6. 2023, smo imeli sedmošolci zaključno ekskurzijo, odpravili smo se na Gorenjsko.

Najprej smo se z avtobusom odpeljali do soteske Vintgar, ki se nam je zdela kot svet vil. Dve uri smo se ob čudoviti smaragdni reki in slapovih sprehajali po lepo urejeni potki. Nato smo naredili še sprehod do avtobusa, ki je stal blizu pokopališča.

Zatem smo se odpeljali v središče Bleda in od tam peš do vznožja hriba Straža. Od tam smo se z dvosedežnico peljali do vrha, kjer smo občudovali izjemen razgled na Blejsko jezero, grad in okolico Bleda. Nato smo se s sanmi spustili navzdol. To smo ponovili dvakrat in se zatem odpravili do avtobusa in domov.

Bil je res nepozaben dan.



Pohorje - zaključna ekskurzija osmošolcev

V četrtek, 8. junija, smo se osmošolci naše šole odpravili na zaključni izlet na Pohorje. Pred šolo smo se dobili ob 7.45 in se z avtobusom odpravili proti Pohorju. Po dveh urah vožnje smo prispeli na cilj. Najprej smo malicali in se nato podali na pot med krošnjami.



Na koncu smo se nekateri tudi spustili po toboganu, vendar ni bilo obvezno. Potem smo šli na sanke, s katerimi smo se spustili po hribu navzdol. Vsak se je lahko peljal trikrat, vendar so nam na koncu dovolili tudi četrto vožnjo. Po koncu vožnje s sankami smo se odpravili v kočico na samopostrežno kosilo, po kosilu pa nazaj na avtobus in domov. Pred športno dvorano smo prišli okoli 3. ure popoldan.



Breda Herlah, 8. b

Primorska – zaključna ekskurzija devetošolcev



MEPI ODPRAVA

Z »mepijevci« smo si prislužili dolgo pričakovano odpravo, in sicer dvodnevno preživetje v naravi. V petek, 2. junija, smo se takoj po pouku zbrali v Mozirju na glavni avtobusni postaji. Avtobus nas je odpeljal do Medloga, od koder smo pot morali nadaljevati peš.

Prva je začela skupina »Hitre nogice«, 15 minut za nami pa druga skupina »Medenjaki«. Za nami so hodili učitelji mentorji, ki so nas spremljali na poti.

Takoj smo zadevo vzeli resno, hodili hitro in prvo malico pojedli na Planinskem domu Brnica. Že do tja smo začutili utrujenost zaradi težkih nahrbtnikov, ampak nas to ni ustavilo, saj smo imeli jasno zastavljen cilj. Ta cilj je bila naslednja postojanka, in sicer dom na Šmohorju. Do tja je bila še dolga pot, veliko hribov in iskanje prave poti, da se ne bi izgubili.

Ko smo se vzpenjali po zadnjem večjem hribu, smo se potili in grizli kolena, da bi čim prej dosegli cilj prvega dne. Na koncu je vsem uspelo priti do vrha brez težav.

Zelo smo se zabavali ob postavljanju šotorov, kuhanju, pečenju penic in klobasic na ognju ter gledanju zvezd in lune. Čeprav utrujeni, smo pozno zaspali z mislimi za naslednji dan.

Prebudili smo se v deževen dan. Skuhali smo si zajtrk, se najedli in vse skrbno pospravili ter pohiteli na pot do končnega cilja, ki je bil v Laškem. Pot je bila lažja in hitrejša, saj je bila ves čas navzdol, zato ni bila tako naporna. Vsem je uspelo priti na končni cilj, to je bil naš skupinski uspeh, ki smo ga bili vsi zelo veseli.



Poslikali smo se pred gasilskim domom v Laškem ter si za nagrado prislužili pico, ki smo se je res razveselili in jo z užitkom pojedli.

V Laško so nas prišli iskat starši in nas odpeljali domov. Priznati moram, da smo bili vsi utrujeni, vendar zadovoljni in srečni, da nam je uspela ta poskusna odprava. Za pravo odpravo bomo vedeli, kaj res potrebujemo in česa ne, da bo nahrbtnik lažji.

Za vse nas je bila to nepozabna izkušnja, ki jo bomo ponovili že septembra 2023. Takrat bo šlo zares in za bronasto priznanje MEPI.



Andraž Tojnko Završnik, 8. b

Intervju

Naši pesnici – Kaja Cajner in Žana Praunseis – sta maja izdali pesniško zbirko, ki sta jo naslovili *Misli o mislih*. Na zaključni prireditvi šole je z njima opravila kratek pogovor Alenka Repše.



Kako se je začela vajina pesniška pot?

Kaja: Sama sem začela pisati pesmi v angleščini, saj sem ravno takrat odkrila ameriško pesnico Emily Dickinson, ki je danes moja najljubša. Njene pesmi so me

zelo navdihnile. Takrat sem se tudi začela več družiti z Žano. Čez nekaj časa, ko sem ji dovolj zaupala, sem ji pokazala še svoje pesmi. Upam si reči, da sem jo spodbudila k pisanju pesmi. Tako sva se našli. V slovenščini pa sem začela pisati kasneje, ko smo v okviru spletnega časopisa sodelovali v pesniških natečajih.

Žana: Jaz sem svojo literarno pot začela v šestem razredu, sprva sem pisala kratke zgodbe, šele lani pa sem začela odkrivati svojo ljubezen do poezije. Kaja je bile tista, ki mi jo je predstavila in me navdušila zanjo, za kar sem ji res hvaležna. Spomnim se, da sva druga drugi pošiljali pesmi – sprva angleške. Druga drugi sva podali svoja mnenja, kritike itd. Ker za spletni časopis takrat nismo imeli veliko člankov, naju je učiteljica pozvala, da poskusiva napisati kakšno besedilo, kratko zgodbo ali pesem. Najini mentorici Vlasti Povše sva začeli prinašati svoje pesmi; vse to se je v roku enega leta razvilo celo v nekaj večjega – do najine lastne pesniške zbirke.

Kdaj se vama je porodila ideja za skupno pesniško zbirko?

Kaja: Na začetku sva pesmi pisali kot način izražanja čustev, nikoli nisva niti pomislili na pesniško zbirko. Ko pa sva nekega dne pri spletnem časopisu prebirali pesmi in nama je najina mentorica in učiteljica Vlasta Povše predlagala, da bi pesmi »spravile na kup«, sva bili obe zelo navdušeni nad idejo.

Žana: Najprej je smo začele govoriti o zbirki, ki bi bila bolj preprosta, le nekakšen majhen spomin na najino ustvarjanje. Okoli januarja pa se je začel pogovor o bolj resni ideji, da bi to bila prava pesniška zbirka v knjižni obliki.

Kdo ali kaj je vajina inspiracija za napisane pesmi?

Žana: Moja največja inspiracija so pravzaprav vsa možna čustva. Iz jeze, melanholije, evforije, nelagodja, veselja in nostalgije črпам inspiracijo za vse svoje pesmi – vsaka vsebuje drugačno čustvo. Poleg tega vsakdanje dogodke (prijetne in neprijetne) lažje procesiram, če jih izlijem na papir. V življenju imam, kot velika večina pesnikov, seveda tudi par ljudi, ki so nekako "muze" za veliko mojih pesmi. S Kajo naju obe zelo močno navdušuje tudi glasbenica Taylor Swift, ki je resnično nadarjena za pisanje. Že na splošno kakršnakoli glasba v meni večkrat rodi idejo za novo pesem.

Kaja: Večina pesmi je osebnoizpovednih, torej temeljijo na čustvih. Zdi se mi, da sem jaz najpogosteje pisala o ljubezni, žalosti, tu in tam pa se najde kakšna pesem, ki izraža jezo. Moje ideje za pesmi so se porodile v najbolj nepričakovanih trenutkih. Zgodilo se mi je celo, da sem si pred tuširanjem odprla vodo, da bi se segrela, ko sem dobila idejo za eno izmed mojih najljubših pesmi. Takoj sem zagrabila list papirja in začela pisati; ker pa sem pozabila, da je pipa odprta, sem se na koncu tuširala s hladno vodo. Neprijetna izkušnja.

In kakšni so vajini načrti?

Žana: Močno si želim, da bi s pesništvom nadaljevala, saj se mi zdi, da je to postal dragocen del mene. Upam, da zaradi preobremenjenosti v gimnaziji ne bom nehala s pisanjem poezije, in res si želim, da bi to navado rednega izlivanja čustev na papir ohranila. Mogoče nekoliko preveč optimistično si želim, da bi se v prihodnosti še kdaj pojavila možnost za izdajo pesmi. S Kajo bova sicer zaradi srednje šole ločeni, toda ni dvoma, da se bova še kdaj povezali in najine pesmi zbrali v še kakšno pesniško zbirko. Mogoče naju čez par let celo kje zasledite!

Kaja: Dvomim, da bo katera od naju nehala pisati, ne jutri, ne čez trideset let. Poezija in pisanje sta naju povezali in navezali. Upam le, da si bova še vnaprej prek sms-ov pošiljali pesmi, saj greva na različni šoli na različne konce Slovenije. Nisem pričakovala, da bo čas osnovne šole tako hitro minil. Kar sladko-grenek občutek je. Definitivno bom pogrešala čas, ko sva skupaj z učiteljico sedeli za računalnikom in urejali najine pesmi.



Kaja in Žana s prijateljico Ano, ki je ilustrirala naslovnico njune pesniške zbirke